

KAIP SOVIETŲ SAJUNGA APGAVO LIETUVOS VALSTYBĖS VYRUS

1939 m. spalio pradžioje, Maskvai ėmus "tvarkyti" savo santykius su Estija ir Latvija ir privertus tas dvi valstybes pasirašyti su Maskva savi tarpio pagalbos sutartis bei priimti po kelias dešimtis tūkstančių raudonųjų karių savo teritorijoms. Kaune dar būta iliuzijų, kad Lietuva bus žmoniškiau ir padoriau traktuojama. Tokioms viltims buvo ir rimto pagrindo: dvidešimt metų nesudrumstų santykių, dvidešimt metų glaudaus bendradarbiavimo užsienio politikos plotmėje, Lietuva pirmoji iš visų Europos valstybių pasirašė 1926 m. nepuolimo sutartį su SSSR, Lietuva nebudama jai daromų Vakaruose Europoje priekaištų, afšikiai ir lojaliai laikėsi draugingumo politikos Sov. Sąjungos atžvilgiu. Pastaroji iš savo šalies įvairiais atsitikimais parėmė Lietuvą, ypačiai šios ginče su Lenkija dėl Vilniaus. Tai vis praeities "kapitalas". Tačiau buvo ir dabarties motyvų Lietuvą geriau traktuoti, kaip kitas dvi Pabaltijo Respublikas. Maskva bijojo Vokietijos, todėl, atrodė, kad ji nenorės paryškinti savo nepasitikėjimo ir savo gležną "kumštį" kišti pastarosios panosėn, be to, Lietuva nebe turėjo jo

kio uosto, nes Klaipėda buvo sugrąžinta Vokietijai.

Sakytos iliuzijos sugriuvo, Užsienio Reikalų Ministrui p. Urbšiuvi nuvykus į Maskvą spalio 3 d. ir iš Stalino-Molotovo išgirdus, kad Lietuvai taikomas lygiai toks pat režimas, kaip ir kitoms Pabaltijos valstybėms, būtent: savitarpio pagalbos paktas su 50-000 raudonosios kariuomenės Lietuvos žemėje. Kartybės tau rė Lietuvai už jos 20 metų nuosakios ir lojalios politikos tebuvo pasaldinta Vilniaus miesto su siaurute aplinkine sritimi gražinimu.

P. Urbšys, kaip dera dideliui patriotui ir valstybės vyrui, pabandė jau pirmame posėdyje su Maskvos satrapais ginti Lietuvos neutralumą ir nurodė į pačios SSSR interesą pritaikyti Lietuvai kitokį režimą. Jis priminė, kad lietuvių tauta dar caro laikais atkakliai kovojo su carizmo pastangomis ją ištautinti, kad ji turi senas tradicijas ir garsias žygius didingą istoriją, kad patatymas svetimų įgulų jos žemėje pačios tautos bus supras, kaip skaudus pažeidimas, pakirs pasitikėjimą didžiojo kaimynų, užsienių bus išaiškintas kaip Lietuvos suvasalinimas, o artimiausioj kaimynis-

tėj pasės nepasitikėjimą SSSR geromis intencijomis.

Visi šie rimti, gražiai ir mandagia forma, su giliu atjautimu ir įsitikinimu išdėstyti argumentai nepajėgė praskverbti į kietas Maskvos viešpačių galvas. Priešingų argumentų jie nesugebėjo pateikti o tik tai kartoję: "Jūsų pačių interesas yra priimti mūsų pasiūlymą, nes, mūsų įguloms esant jūsų teritorijoje, jei jus kas paliestų, tai pasijudintų visa "uoodega" (su prask visa "galingoji" ir "nenugalimoji" Sov. Sąjunga) arba: "Jis (Urbšys) nenori suprasti, kad eina karas ir didelis karas."

Negalėdamas ir nenorėdamas sutikti su Maskvos reikalavimais, p. Urbšys spalio 4 d. lėktuvu grįžo į Kauną pranešti Vyriausybei.

Apsvarčius padėtį ir atsižvelgiant, kad Vokietija jau buvo pasirašiusi su SSSR "draugingumo ir sienų sutartį" (rugsejo 27 d.) ir tuo būdu tikrovėje atidavusi Pabaltijos šalis Maskvos malonėn ar nemalonėn, Lietuvos vyriausybės buvo nustatyta priėmimo savitarpio pagalbos su Sov. Sąjunga sutartį priimti, tačiau pasiūlyti savo projektą, kuris čia pat žinovu pagalba Užsienio Reikalų Ministerijos ir buvo sudarytas ir Vyriausybės patvirtintas. To projekto vedamosios mintys buvo šios: 1) Lietuvą, kuriai valstybei užpuolus ar per jos teritoriją kesinantis kam pulti SSSR, pastaroji teikia Lietuvai visokią karišką pagalbą; 2) Lietuva, So. Sąjungos padedama finansiniai ir ginklais, sutinka padvigubinti savo kariuomenės kontingentą; 3) Lietuva, Sov. Sąjungos padedama finansiniai ir žaliavomis bei medžiagomis, sutinka pasistatyti, abiejų šalių sutartose vietose, įtvirtinimus; 4) iš sutarties išplaukiantiems reikalams prižiūrėti ir abiejų šalių kariškiems klausimams suderinti, kiekviena susitariančiųjų šalių laiko prie antrosios šalies Vyr. štabo savo karinę misiją.

Su tuo projektu spalio 7 d. p. Urbšys, lydimas Min. Pirmininko pavaduotojo K. Bizausko, Kariuomenės Vado gen. S. Raštiko, URM Ekon. D-to direktoriaus J. Norkaičio ir visos eilės teisių ir etnografinių ekspertų (doc. T. Petkevičiaus, juris-konsulto doc. Krivicko, doc. Viliamo ir kt.) sugrįžo į Maskvą, kur tą pat vakarą susitiko su Maskvos partneriais Molotovu, Po tiomkinu, Pozdniakovu, bet ne Stalino. Plačiai, išsamiai ir įtikinančiai p. Urbšys išdėstė visus sumetimus ir motyvus, dėl kurių Lietuvos Vyriausybė pasiūlė Maskvai savo projektą, o nepriėmė Maskvos pateiktojo. P. Urbšio dėstymas buvo tiek įspūdingas, kad kitiems Lietuvos delegatams iš Molotovo ir kitų rusų laikyenos susidarė įspūdis, kad Lietuvos pasiūlymas praeis. Tik Molotovo pastaba, baigiant posėdį, kad Lietuvos spyrinasis nepriimti Sovietų siūlomojo pakto gadina jiems ir jau jų sudarytus paktus su Estija bei Latvija, privertė abejoti, ar Lietuv. delegacijos atsivežtasis ir p. Urbšio šauiniai pagrįstasis projektas galės būti priimtas.

Kai abi delegacijos susirinko spalio 8 d. antram posėdžiui, kur jau dalyvavo ir Stalinas, paaiškėjo, kad maskoliai laikosi įsikandę savo. Pro forma Stalinas pareikė, kad pagrindan galys būti priimtas ir Lietuvos projektas, tačiau su "pataisa", kad Sovietai vis dėlto galės laikyti Lietuvos jūsuprantate.

(Bus daugiau)

LIETUVIŠKOS SPAUDOS PAVASARIS

Jubiliejinis Vienybės

BAZARAS

TESIS NUO

BALANDŽIO

19 iki 27

KIEKVIENĄ VAKARĄ GROS LIETUVIŠKAS ORKESTRAS

DAUGYBĖ GRAŽIŲ DOVANŲ LAIMĖJIMAMS:

- 1) 4 nemokamos 2 savaičių atostogos gražiausiuose mūsų šalies rezortuose.
- 2) Radijo aparatai.
- 3) Vieno kambario baldų setas.
- 4) Kelios keelionės lėktuvu ir daug kitų dovanų.

JONAS ATKOČAITIS TRAUKS FILMAS BAZARĖ IR TEN PAT KITĄ DIENĄ JAS RODYS — KIEKVIENAS GALĖS PAMATYTI SAVE FILMOJE

BAZARUI SURUOŠTI TALKININKAUJA MOTERŲ VIENYBĖ
VIENYBĖS DRAUGAI prašomi Bazarui dovanas siųsti: Vienybė, 193 Grand St., Brooklyn, N. Y., arba pranešti telefonu: Evergreen 7-7840

Mano dienos

NELĖ LAPĖ

Rašant šį straipsnį vėl oras atšyla. Ledo nebėra. Rodos, kad tik vakar apsidžiaugiau pamačius sušalusį ežerą. O dabar... vėl viskas pranyko. Aš žiemos visada laukiu tik dėl čiuožimo, tai gana nusiviliu, kai tiek maža tenka tuo sportu pasidžiaugti.

Pereitą kartą aš rašiau, kad labai laukiu pavasario. Keista, bet tiek pat laukiau ir žiemos. Tikrai negaliu pasakyti, kuris metų sezonas man geriausiai patinka.

Kaip sakiau, čiuožti labai mėgstu, nors ir nesu viena iš tų ekspertų, kurie kaip eifiniai ant ledo šokinėja ir stebina kitus savo įvairiausiais "triksais". Ne, aš "nesu viena iš tų, mano čiuožimas nepriimtų kitiems alfinus ir nieko nenustebintų. Aš pamenu, kai pirmą kartą tėvelis mane nuvedė ant ledo. Dvi dienas prieš tai aš buvau praktikavusi su savo naujomis slydėmis guliamajame ant kilimo. Tai gi, kai pamačiau ežerą, jaučiausi visai rami ir sušukau tėveliui: "Čiuožti yra labai lengva. Žiūrėk, tėveli, koki maži vaikai čiuožia! Skubėkime ant ledo, aš noriu parodyti, kaip lengva."

Tėvelis nusijepojo ir, pamėš už rankutės, atsargiai nusivedė ant ledo. Aš nekandama pasiliuosavau iš jo rankos ir linksma pasileidau ant slydžių. Bet kaip nustebau! Išvyk pasijutau sėdinti ant ledo. Jaučiau, kaip skauda visi sąnariai ir veltui bandžiau atsikelti. Tėvelis mane pakėlė ir šypsodamasis pasakė: "Ak, tau mano eksperte, tikrai nuostabiai čiuoži. Aš irgi nebuvau manęs, kad taip lengva." Aš susigėdau ir nulenčiau galvą. "Man atrodė, kad labai lengva", sumurmėjau ir pradėjau verkšlenti.

Tėvelis mane pasodino ant kranto ir pats pradėjo čiuožinėti juokingiausiomis figūromis. Aš greit pralinksmėjau

ir paprasčiau mane išmokyti. Tėvelis vėl paėmė mane už rankutės ir tą syk jau nebando žiauriau nuo jo pasiliuosuoti ir parodyti, "kaip yra lengva."

Vakar vėl gavau laišką iš Lietuvos gyvenančios mano mylimos, nors nepažįstamos draugės. Ji rašo, kad pas juos labai šalta, turi daug sniego ir ledo. Nors tai ir nenuostabu, nes laiškas rašytas sausio 6 d. Tarp kita ko ji papasakoja, daug įdomių dalykų apie Lietuvos moksleivių gyvenimo sąlygas. Sako ji prie senos valdžios būtų buvusi tik ketvirtoji klasė, dabar jau pakelta į aštuntą ir po dviejų metų galės lankyti universitetą. Sako yra įvesta visose klasėse rusų kalba, kurios visi mokiniai sparčiai mokosi. Valstybiniai raštai spausdinami dviem kalbomis: rusų ir lietuvių. Visos kino teatrų filmos tik rusiškos. Gimnazijoje yra Stalino-Lenino kampelis, kur galima pasiskaityti rusiškų laikraščių ir knygų. Mergaičių mokykla padaryta mišri. Ji rašo: "Kai buvome vien mergaitės, buvo labai linksma. Tada šokdavome, dainuodavome ir tt." Man tas sakinytis turi didesnę reikšmę. Ji nori pasakyti, kad "Kai tėvynė buvo laisva, mes džiaugėmės: šokdavome ir dainuodavome. Dabar tik liūdėti tegalime."

Kiek anksčiau esu gavusi laišką iš kitos panašios savo draugės. Seniau, kai dar rusai nebuvo užėmę Lietuvos, rašydavo man, kad jis labai norinti būti medicinos daktare. Dabar rašo, kad greičiausiai ji studijuos aviaciją ir bus raudonosios armijos karininkė, nes socialistinėse valstybėse ir moterys gali karių pareigas eiti. Žodžiu sakant, visų mergaičių laiška savo dvasia skiriasi nuo tų, kokius juos anksčiau, Lietuvai laisvai esant, man atrašydavo. Nors tai suprantu dėl ko ir manau jūsuprantate.

